

bl. a. af Folk som Formanden for Forligsinstitutionen, Departementschef Bülow, Fuldmægtig Dreyer, Redaktør Eskelund, Grossererer Mørup, Stiftamtmand Neumann, Professor Westergaard, Fuldmægtig Zeuthen og de ærede Medlemmer Hr. P. Munch og Hr. Dahlgaard og, som sagt, subsidiært tiltraadt af de socialdemokratiske Medlemmer. Om den Fare, der kan ligge i, at saadanne Oplysninger gives Forligsinstitutionen og ved visse Lejligheder offentliggøres, siger Stiftamtmand Neumann og Departementschef Bülow m. fl. paa Side 63 i Kommissionsbetænkningen: „Mindretallet maa efter den Maade, hvorpaa Forligsinstitutionen hidtil har virket, mene, at der ikke er nogen Fare for, at de foreslaaede Regler om Indberetning af Oplysninger og Fremsættelse af offentlige Udtalelser ikke skulde blive benyttet paa en forsigtig og taktfuld Maade, saa at de ikke vil medføre Skade for Landets Produktion, f. Eks. ved, at udenlandske Konkurrenter kommer i Besiddelse af tekniske Hemmeligheder, eller vil skade vedkommende Erhverv eller Enkeltvirksomheder.“ Det forekommer mig, det har nogen Vægt, at Mænd som dem, jeg her har nævnt, der i mange Aar har beskæftiget sig med disse Ting, har sagt god for, at man kommer ind paa en virkelig Oplysningspligt for Arbejdsgiverne, saaledes at der ikke, naar der forhandles om Lønforhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, skal foreligge det ganske ulige Forhold, at den ene Parts Vilkaar ligger blot for enhver, medens den anden Part kan nøjes med intetsigende Bemærkninger om, at man ikke kan give mere. Det er noget, som Arbejderne i stedse stigende Grad vil paatale og kræve ændret. De saakaldte Oplysninger, eller jeg vil hellere sige de Paastande, som fremsættes af Arbejdsgiverne, og som ikke belægges med det fjerneste Bevis, kan Arbejderne ikke lade sig nøje med, det er ikke for dem noget tilstrækkeligt Grundlag for en Forhandling med Arbejdsgiverne om deres Løn- og Arbejdsvilkaar.

Lovforslaget vil naturligvis blive henvist til et Udvalg, og jeg vil haabe, det maa blive grundigt ændret paa de Punkter, jeg her har taget Afstand fra. Det Haab, som den højtærede Indenrigsminister har udtalt, at Loven skulde kunne træde i Kraft den 1. Februar, vil dog vist neppe kunne opfyldes, man kan sikkert ikke paa saa faa Dage tilendebringe Forhandlingerne om Forligsinstitutionens hele Virksomhed. Men naturligvis har ingen, heller ikke vi, nogen som helst Grund til

at forhale Forhandlingerne, vi vil gaa til dem med den bedste Villie til at faa det mest mulige ud deraf, set fra vort Synspunkt.

Bouet: Indenfor den saakaldte store Arbejdskommission har man fra alle Sider været enig om at foreslaa Forligsinstitutionen bevaret, og vi fra konservativ Side kan ogsaa tiltræde denne Betragtning, men vi hævder, at i første Række maa det være Arbejdsgiverne og Arbejderne, som skal ordne Forholdene paa Arbejdsmarkedet, som skal forsøge at tale sig til Rette om de forskellige Stridsspørgsmaal, der kan opstaa. Naturligvis indrømmer vi, at Samfundet kan have en vis Interesse i og ogsaa en Pligt til at gribe ind, naar disse Forhandlinger mellem Parterne brister, og Samfundet derved udsættes for større Rystelser — man kan jo henvise til den store Konflikt i 1925, hvor ikke mindre end ca. 95 000 Arbejdere var inddraget i Kampen, og hvor det ikke alene gik ud over Arbejderne og Arbejdsgiverne, men ogsaa i meget høj Grad over den øvrige Befolkning. I saadanne Tilfælde vil det være naturligt, at det offentlige griber ind og søger Konflikten løst, og et saadant Indgreb maa jo ske ved Personer, som staaar uafhængige af de to Parter og er udstyret med en vis Myndighed til at søge at udfylde det Hverv, som paalægges dem.

Jeg vil gerne stærkt understrege Ordet „Mægling“, fordi vi fra vor Side holder stærkt paa, at Forligsinstitutionens Opgave kun er Mægling, og at det ikke er ønskeligt, at Udviklingen tenderer mod Voldgift, hvorfor vi naturligvis heller ikke kan tiltræde Tanken om tvungen Voldgift.

I den Tid, Forligsinstitutionen har eksisteret, særlig i de senere Aar, har der i øvrigt været en Del Misfornøjelse med dens Arbejde, og denne Misfornøjelse refererer sig til, at Forligsinstitutionen for ofte har grebet ind i Arbejdskonflikter, inden Muligheden for en Overenskomst mellem Parterne var udtømt. Det har sikkert ikke været Forligsmændenes eget Ønske at blive saa stærkt fremtrædende, som Tilfældet er blevet, men paa forskellig Maade og fra forskellige Sider er de blevet provoceret til at gribe ind. F. Eks. er adskillige af vore Dagblade meget tidligt paa Færde; saa snart to Organisationer er gaaet fra hinanden uden at aftale nyt Møde, retter man i store, fede Overskrifter det Spørgsmaal: Griber Forligsmanden ikke snart ind? Nu vil jeg ikke hermed rette nogen speciel Kritik mod Forligsmændene og hævde, at Institutionen